

Karen
Swan
Zimní
bouře

Přeložila Dana Chodilová

motto

Zimní bouře

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

motto

Karen Swan

Zimní bouře – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Karen
Swan

Zimní
bouře

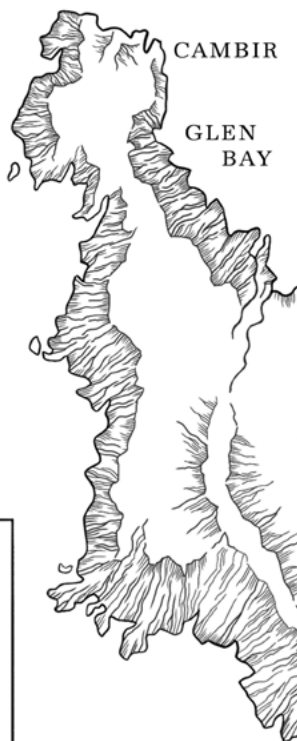
Přeložila Dana Chodilová

motto

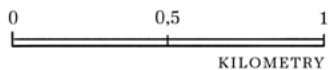
Copyright © Karen Swan 2023
Translation © Dana Chodilová, 2024
Cover illustrations © Shutterstock.com
Map artwork © Nikola Greplová

ISBN tištěné verze 978-80-267-2624-1
ISBN e-knihy 978-80-267-2633-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-2634-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-2626-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Věnováno Clare Boretové,
stejně velkorysé jako oddané*

ST. KILDA

Milí čtenáři,

děkuji, že jste si vybrali tenhle román, druhý díl mé knižní série. Děj, situovaný na odlehlé skotské souostroví St. Kilda, se točí kolem klíčové události, kdy byli jeho obyvatelé v létě roku 1930 evakuováni na britskou pevninu, čímž skončily dva tisíce let tamního lidského osídlení.

Knižní série vychází z historických faktů a přesných údajů, ale postavy a problémy, jimž čelí, jsou od základu vymyšlené. Každá kniha se věnuje jedné mladé ženě ze St. Kildy – všechno jsou to kamarádky, všechno jsou to sousedky –, ale jejich příběhy jsou svázány dohromady společným tajemstvím. *Zimní bouře* se zaměřuje na Mhairi MacKinnonovou, zatímco *Poslední léto* vypráví o její nejlepší kamarádce Effie Gilliesové. Každý příběh je možno číst samostatně, ale vřele doporučuji začít *Posledním létem*, abyste lépe pochopili vodítka, nenápadně roztroušená v ději celé série.

Nemáte-li však tu možnost, nebo prostě jen potřebujete krátké shrnutí děje *Posledního léta* – mnozí z vás koneckonců na tohle pokračování čekali celý rok –, pak v krátkosti připomenu, že je to příběh lásky, která vzdoruje vzdálenosti, společenskému postavení a jednomu nebezpečně žárlivému muži. V téhle knize najdete okrajové náznaky Effiinych útrap a jejího překvapivého romantického vztahu, ale potřebujete vědět především to, že když ostrované opustili svou domovinu, ztratil se Frank Mathieson, faktor majitele půdy, a jeho tělo bylo později nalezeno na

ostrově – což vyvolává otázku, co se vlastně přihodilo v tu poslední noc osídlení St. Kildy.

Na konci *Posledního léta* Effie, která se stala nechtěným terčem Mathiesonových milostných pokusů, zjistí, že proti ní Scotland Yard sbírá důkazy.

Ti, kdo knihu četli, mi možná ještě neodpustili ten napínavý závěr, a ačkoli Mhaiřin příběh na některé otázky odpovídá, jiné se vynořují. Ukazuje se, že Effie možná nebyla jediná, kdo měl motiv k vraždě faktora.

Vítejte zpátky na St. Kildě...

Hezké čtení.

S láskou

Karen

Slovníček

boll – měrná jednotka obilí (141 litrů)

ceilidh – tradiční skotské společenské shromáždění s tancem a hudbou

cleit – kamenná skladištní bouda nebo příbytek nacházející se jen na St. Kildě

eejit – blázen, idiot

ell – skotská délková jednotka (0,94 metru)

fank – ohrazený prostor pro ovce, ovčín

glen – údolí

kámen – skotská váhová jednotka (7,936 kg)

laird – majitel skotského panství

landlord – majitel půdy

machair – úrodná pláň tvořená pískem a rašelinou táhnoucí se k moři

parlament – místní sněm, každodenní shromáždění na St. Kildě před domky číslo pět a šest, při němž se rozdělovaly denní práce

přeskok přes koště – starý svatební zvyk používaný v případech, kdy nebylo možno provést řádný obřad; dvojice společně přeskočila koště ležící na zemi a tím stvrdila svůj úmysl uzavřít manželství

rèiteach – skotská zasnubní slavnost

selkie – nadpřirozená bytost vyskytující se ve skotském a irském folkloru, nejčastěji je to víla žijící jako tuleň v moři, která na sebe svlečením tulení kůže bere lidskou podobu

skipper – kapitán lodi

stac – mořský sloup, skála v moři, obvykle pozůstatek po erozi útesu

stovies – skotský pokrm z brambor, cibule a kousků masa

waulkování – proces úpravy utkaného tvídu, máčení v moči
a změkčování

Došel jsem k zídce ohraničující políčko, když tu jsem uslyšel matku, jak na mě úsečně volá, abych se vrátil a naplnil vědra vodou. Automaticky jsem poslechl a obrátil se. Spatřil jsem vesnici, zahalenou v šedém oparu soumraku časné zimy, a na okamžik se mi zdálo, že se změnila. Samozřejmě že se nezměnila. Vesnice se jen tak zničehonic změnit nemůže. Kdežto chlapec ano.

Finlay J. MacDonald, *Crowdie and Cream*
(Vzpomínky na dětství na Hebridách)

Prolog

5. září 1929

Severní moře

Mhairi ječela a ti dva muži se bili, pěsti létaly, malá kajuta čpěla pachem whisky a sazí. Velrybářská loď se ve tmě znovu naklonila, svezla se po vlně a tvrdě mrštila rváči o stěnu. Mhairi udržel na matraci řemen, kterým se připoutala kolem pasu. Sice ji uchránil před tím, aby si s ní moře pohazovalo jako s hadrovou panenkou, zároveň ji tu však držel jako zajatkyni bez možnosti uniknout.

Donald se zase vyškrábal na nohy, zasadil velrybáři dalších pár ran, třikrát ho rychle a tvrdě praštil do ledvin.

„No jo, tak dobře! Dobře!“ houkl ten muž, kryl si hlavu rukama, obezřetně se příkrčil.

„Příště ti zlámu nohy, rozuměls?“ houkl na něj Donald – tělo napjaté, pěsti napřažené, bradu vystrčenou, v očích žár – a čekal, než muž odvrávorá a zmizí z dohledu. Chvíli trvalo, než se ujistil, že je bezpečně obrátit se zpátky k ní.

Podíval se na ni, viděl její hrůzou vytřeštěné oči, ruce zapřené o stěny podél úzké pryčny. „To nic, Mhairi. Je jenom nality, není sebevrah. Ten už se nevrátí.“

„A co když přijde někdo jiný?“

Svaly v čelisti se mu zase napjaly. „Nepřijde.“

„Jak to můžeš vědět?“ namítla.

„Protože to vím. Budu venku hlídat. A teď zkus usnout. Za pár hodin jsme tam.“ Přejel po ní pohledem, snad pátral po zraněních nebo po něčem, co by měl nahlásit jejímu otci. Netušil, že její újmy jsou očím skryté. Znovu se na ni podíval s tázavým výrazem, jako by ještě pořád cítil její nepřátelství, nevyslovenou, a přece naprosto zřejmou neshodu mezi nimi. „Dobrou noc, Mhairi.“

Dal se na odchod a pevně za sebou zavřel dveře. Chvilí na ně hleděla, upírala oči na kliku, děsila se, že se zase pohne. Nesdílela jeho přesvědčení, že noc bude klidná. Pokud ji dnešek něčemu naučil, pak tomu, že nemůže nikomu věřit.

Nedokáže tu jen tak ležet a čekat. Usnout se jí nepovede. Potřebuje být ve střehu... Potřebuje nějakou zbraň. Bylo velké štěstí, že Donald toho velrybáře vyrušil, ale dál se na něj spoléhat nemůže.

Na zdi na chodbě visela sekera, všimla si jí, když sestupovala sem dolů. Nebylo tu místo na to pořádně se rozmáchnout, ale možná by stačilo, že ji má, aby si příští opilec své plány rozmyslel.

Čekala, až se loď zvedne a zase zhoupne dolů. V údolí mezi vlnami byla vždycky chvilka klidu, kdy se dalo pohybovat o něco snáz. Načasovala si to tak, aby stačila vstát a dostat se ke dveřím. Připravila se, široce se rozkročila, loď klesla, hodila s ní na stěnu kajuty, až se Mhairi praštila do ramene, ale hned nato už zase stála rovně. Přitiskla oko ke kukátku a podívala se ven. Musí chodbu zkontrolovat, jestli je prázdná, než...

Zamračila se, viděla, že Donald je pořád na chodbičce. Stál přímo naproti, mezi dvěma svislými ocelovými trámy, paže prostrčené úzkými otvory. Nohou v botě zaklínil její dveře, hlavu měl skloněnou, jako by se pokoušel – bůhvíjak – usnout.

Dívávala se, jak se jeho tělo kolébá spolu s houpáním moře, poddává se mu, nebrání se. Vážně tady chce stát celou noc?

Další nápor! Hodilo to s ní zase dozadu, až zasténala. Tady uvnitř to bylo dost zlé, nedovedla si představit, jak to musí házet nahoře... Vzpomněla si na Donaldovy modřiny, které utrpěl při první plavbě, na ten ošklivě roztržený ret. Udělal to i předtím? Stál na hlídce u jejích dveří, střežil ji, jedinou ženu na lodi plné mužů?

Znovu se na něj podívala, jak se pokouší usnout, bledý, se zarudlými klouby na ruce, zbitým tělem, zavřenýma očima, ale pořád na pozoru. Pořád na něj měla vztek, nikdy mu neodpustí, co udělal, ale stejně jako vždycky se s ním i teď cítila v bezpečí. Chráněná.

Nedokonalý hrdina, její ochránce.

První kapitola

O čtyři dny dříve

Hirta, St. Kilda

Padal už soumrak, když velryba vybuchla, náhlou rudou explozí bylo na pozadí tmavnoucího nebe ještě pořád dobře vidět. Mhairi MacKinnonová vzhledla od skládání plátů rašeliny a sledovala, jak krev barví bledé moře, plachtící ptáci v horečném šílenství krouží na vzdušných proudech nad ním. Už pár dní marně klovali do mrtvoly, od té doby, co ji rybáři uvázali k bóji na šíji zálivu. Měli si ji vyzvednout každým dnem, při svém návratu na velrybářskou základnu na ostrově Harris.

Nemohlo to přijít víc nevhod. Výjimečně nevál žádný vítr, modré nebe pozdního léta se táhlo do nekonečné dáli a nad ostrovem se usadil odporný puch hnijícího masa, pronikl vesničanům do vlasů a oblečení a vytáčel její matku k nepříčetnosti. Ale teď, uvolněný ze svého zduřelého vězení, se ten nezdravý smrad ponese nad vodou jako neviditelný mrak, jako ty dešťové bomby, které se občas vynořily nad hřebenem Mullachu Bi a prudce vychrlily svůj obsah.

Mhairi se ohlédla po svazích k vesnici. Nebyla daleko za hlavní hrází, dobře viděla ženy postávající u dveří domků a sledující to představení, psy ženoucí se k pláži, následované muži. Vytáhnou šalupu do vody a zachrání pro sebe z úlovku, co se

dá. Uvázaná mrtvola byla oficiálně majetkem norské velrybářské společnosti Christian Salvesen – majitel St. Kildy, sir John MacLeod, jí pronajal kotviště –, ale brzy se potopí do moře a jediný, kdo na tom něco získá, budou ostrované, odměnění zpestřením jídelničku, nezvyklým masem, které dostanou dnes na talíř. Jejich obvyklá strava sestávající z nasolených buřňáků, dušených alkounů nebo vaječ terejů byla, mírně řečeno, dosti omezená.

Mhairi vstoupila do klenutého objetí cleitu, kamenné chýše, a nabrala do koše zbytek rašelinových plátů. Nařezaly se brzy na jaře a přes léto se skladovaly v této letité kamenné stavbě, která patřila ke skromnému dědictví její rodiny po celé generace. Na ostrově o rozloze dvou čtverečních mil byly roztroušeny přes dva tisíce cleitů, rozsypaných po krajině jako kostky obrů, postavených tak, aby do nich nepršelo, ale vítr mohl profukovat skrz a vysušovat uskladněné předměty. Zazobaní návštěvníci, kteří přijížděli na ostrov parníky a šalupami, vesničanům tvrdili, že jejich boudy připomínají včelíny porostlé trávou, ale protože na Kildě žádné včely nežily, nikdo pořádně nevěděl, co to znamená.

Každá rodina měla desítky cleitů rozmístěných po celém ostrově. Některé se používaly na skladování tuku nebo peří buřňáků, jiné na nasolené ptáky, máslo či rašelinu. Často v nich vyhledaly úkryt ovce, když se rozpršelo, a nic netušícího přichozícího často vyděsil všetečný pták, který za divokého máchá ní křídel vyletěl ven.

Mhairi se zase napřímila, zvedla ruce nad hlavu a protáhla se v zádech, dívala se, jak muži vlečou člun k vodě. V čele byl rozložitý Norman Ferguson, širokoramenný, jako vždy energický. Za ním Donald McKinnon a Mhaiřin nejstarší bratr

Angus, Flořin otec Archibald se chápal vesel, skupinu uzavírala její nejlepší kamarádka Effie a její strýc Hamish Gillies. Byli různého věku, od sedmnácti do šestačtyřiceti, ale pracovali hladce jako jeden muž, zvyklí nalodovat se rychle. Jediný, kdo s nimi nedržel krok, byl faktor Frank Mathieson, „prodloužená ruka“ majitele ostrova. Byl tu právě na druhé ze svých dvou každoročních návštěv, tentokrát přivezl zásoby na zimu a vyzkoušel rentu. Všichni byli celý týden napružení, jak prověřoval váhu peří, kvalitu oleje buňňáků, omak místního tvídu... a trvalá vráska mezi jeho obočím prozrazovala, že nic není podle jeho gusta.

Dívala se, jak vesničané odtáhli loď od kotvicích kamenů a spustili ji na vodu. Mathieson udělal tři drobné krůčky mělkou vodou a nalodil se, jako by byl sám laird. Stačily tři záběry vesel a loď prořízla vodu jako nůž modré hedvábí.

Mhairi si natáhla na ramena řemeny nůše a vydala se po svahu k vesnici. Ta vyrostla kolem jihovýchodního okraje zálivu ve tvaru podkovy, jediná řada nízkých kamenných domků spolu s ruinami jejich starších a temnějších předchůdců se zatrávněnými střechami, takzvaných černých domků. Někteří vesničané ty svoje pořád používali jako chlěvy nebo spížírny, ale stávalo se, že byly i narychlo znovu obydleny v případě, že vyvrcholila nějaká rodinná neshoda. Norman Ferguson si celkem pravidelně odnášel do starého černého domku své křeslo a deku a pak tam uraženě trčel, dokud nepřišla jeho trpělivá žena Jayne a nevzala křeslo i jeho zpátky domů.

Před domy se táhla široká dlážděná cesta známá jako ulice, lemovaná nízkou zídou, za níž se táhly dlouhé pozemky až dolů k pobřeží. Moc se toho na nich nevypěstovalo, jen

trocha brambor a ječmene, protože tříšť mořské vody a vítr společnými silami kazily půdu. Úspěšnější byly vyvýšené záhonky, rozmístěné po údolí zvaném glen, a malá ohrazená políčka mezi zadní částí domků a hrází. Neměli tu žádné stromy, které by dávaly ovoce, dřevo na stavbu a na podpal ani stín, ale měli ovce a pár kravek a samozřejmě dramatické, závravné vysoké mořské útesy na druhé straně travnatých plání glenu, které hostily jednu z největších kolonií mořských ptáků na světě. O maso či vejce nebyla na Kildě nikdy nouze, chyběla jen pestrost.

Mhairi prošla kolem svých mladších sourozenců, kteří si v trávě hráli na honěnou. Prcek Murran, čerstvě pětiletý, se jí chytil za nohu a otočil se kolem ní, jak se tak blížila k domu. Trpělivě mu posloužila a počkala, než kolem proběhla i šestiletá Zrzka Annie, pištící nadšením. Mhairi si ještě dobře pamatovala ten pocit opojné radosti z plného břicha po večeri a zapadajícího slunce, jak se další den překlápěl do klidné noci. Nebylo to tak dávno, co sama hrávala podobné hry, než se šlo na kutě, sedávala v kroužku s Effie, Florou a Molly, zaplétaly si vlasy a bez přestání brebentily vysokými živými hlásky. Ale teď jim bylo osmnáct a bezstarostné dny dětství měly za sebou – vesnice potřebovala každý pár silných rukou a nohou, jaké byly k mání.

Vešla dovnitř s rašelinou na noc a složila ji u otevřeného ohně. Otec jí přihodí do plamenů, než si půjde lehnout, aby doutnala celou noc a ráno před snídaní se snadno rozdmýchala.

Matka rázně hnětla těsto a podsypávala ho moukou, do vzduchu stoupaly drobné bílé obláčky. Byla to okouzlující žena a Mhairi po ní zdědila ohnivě rudé vlasy a světle šedé

oči, odlišné od modrých jako moře, které měli skoro všichni na ostrově. Plameny otevřeného ohně slabě poblikávaly, petrolejka visela na háku na stěně ještě nezapálená. Otec dodržoval pravidlo, že se zapaluje, teprve až slunce klesne za Ruival, horu na protější straně zálivu. Na širokém okenním parapetu hnízdilo ve slámě několik vajec buřňáků, ležela tam i břidlicová tabulka, popsaná z dopolední hodiny čtení její dvanáctileté sestry Christiny. Domku se jaksi dařilo vypadat zaneřádně a stroze najednou – měli jednoduchý železný sporák a nad ohněm pohyblivé rameno pro zavěšení větších nádob. V komíně visely řetězy sloužící na uzení, voda se nosila z potoka. Sedávali u stolu vyrobeného ze tří druhů naplaveného dříví na dvou starých lavicích zachráněných z kostela, když na ostrov dorazil pastor a shledal, že stávající vybavení nestačuje. Otec měl u ohně své křeslo s vysokými zády, matka dávala přednost nízké stoličce. U stolu stála i bedýnka od brambor, vystlaná konopným pytlím, sloužila při krmení nejmenšího děcka. Po zdech viselo nádobí a zemědělské náčiní, přes trámy byly přehozeny lezecké provazy z koňských žíní a každou skulinu a výklenek vyplňovalo něco užitečného: bochánky másla, kartáče, česací desky na vlnu... V rohu stála opřená valcha, do dalšího byl zastrčený kolovrátek, stav byl uschován na půdě.

Všichni sousedé své stavy brzy snesou dolů, jakmile se večery začnou protahovat. Muži z vesnice se o zimních večerech pustí do tkaní tvídu, ale Ian, Mhaiřin otec, byl vesnickým poštmistrem a to znamenalo, že měl vlastní speciální povinnosti: třídil došlé dopisy a chystal k odeslání ty, které napsali vesničané. Poštovní úřad byla chatrná dřevěná stavba vybudovaná na pahorku vedle jejich domku a otec po každé bouři

chodil kontrolovat, jestli ještě stojí. Těžko uvěřit, že v komunitě pouhých šestatřiceti lidí mohl mít tak napilno, často pracoval dlouho do noci – jenže z důvodů, které nikdo nechápal, byla orazítkovaná pohlednice ze St. Kildy mezi lidmi na pevnině žádaným zbožím. Pytle pošty, přivážené proplouvajícími traule-ry a velrybářskými loděmi, byly vždycky nadité a žádaly si rychlé vyřízení, než dorazí další várka.

Ve světnici nebylo pro stav ani dost místa – celkem jich tu žilo jedenáct, coby nejpočetnější rodina na ostrově byli v domku namačkaní jako sardinky. Rodiče měli maličký pokojík a malý Rory, skoro jedenáctiměsíční, spával v jedné z kuchyňských zásuvek, dveře zůstávaly otevřené. Mhairi coby nejstarší dívka měla svoje vlastní úzké lůžko v ložnici, ale o velkou postel se závěsy se tam dělila dvanáctiletá Christina, desetiletá Euphemia, šestiletá Zrzka Annie, pětiletý Murray a tříletý Alasdair, spali všichni na hromadě, jeden přes druhého. Starší bratři – devatenáctiletý Finlay a dvaadvacetiletý Angus spali ve chlévě, z nutnosti i proto, že sami chtěli. Až se ožení, vyberou si některý z domků, které zůstaly prázdné poté, co Dougie McDonald a jeho rodina před několika lety odjeli do Austrálie. Výběr nevěst však nebyl velký – na ostrově byly momentálně na vdávání jen Effie Gilliesová, Flora MacQueenová a Molly Fergusonová a žádná z nich o její přihlouplé bratry nestála. Molly byla okouzlená Flořiným bratrem Davidem, Effie by jim spíš zlomila ducha a Flora srdce.

„Ahoj.“

Mhairi vzhlédla. Ona o vlku...

„Jdeš na břeh?“ zeptala se jí Flora s petrolejkou v ruce. Ve dveřích se rýsovala její štíhlá silueta s vosím pasem, nebe za ní mělo purpurovou barvu.

„Jdu.“ Mhairi sáhla po lampě na okenním parapetu. Než se vrátí, bude tma, večery se už prodlužovaly.

„Řekni bratrovi, ať přinese něco pro psy, pokud to půjde!“ zavolala za nimi matka.

Procházely společně ulicí, kolem tichého dění v domcích s otevřenými dveřmi, kde se domácnosti připravovaly na další noc. Před tancujícími plameny stály plechové vany, nejmladší děti si natahovaly noční košile, starší se v příšeří vracely od potoka s umytými talíři. Bláznivá Annie seděla u ohně s Ma Peg, povídaly si a pletly, jako by ani nevnímaly, jak se jim ruce rytmicky míhají a vznikají pod nimi dokonalé ponožky.

„Dostala jsem dopis.“

Mhairi se podívala na kamarádku, zaslechla v jejích slovech jakýsi nádech stydlivosti. „Od koho?“

Ona sama nikdy dopis nedostala. Taková ironie u poštmistrovky dcery! Popravdě nikdy ani žádný nenapsala. Nejprve by potřebovala někoho, komu by ho poslala, a všichni, které znala, žili tady, v blízkosti.

„Od pana Callaghana... od Jamese.“

Mhairi zalapala po dechu nad tou familiárností. Pamatovala se na něj dobře, samozřejmě. Před několika týdny strávil na ostrově tři dny – byl to přítel majitele jedné rybářské firmy a plul právě z Grónska, když je bouře zahnela na pár dní do zálivu. Bylo jasné, že ho Flora upoutala – ale na druhou stranu, jí si musel všimnout každý. Po žádném letném koketování však nikdy dřív dopis nenásledoval.

„Co ti psal?“ Mhairi viděla, jak se kamarádce zvedly koutky, v očích se jí rozzářilo překvapivě něžné světlo.

„Že na mě musí pořád myslet a že by mě rád poznal líp.“

„A jak to chce udělat?“ uchechtla se Mhairi a pokynula bradou k obzoru, kde už se sbíraly vlny, připravené odříznout je od pevniny až do jara. Cítila, jak se v ní všechno sevřelo žárlivostí, jako by ji omotal ostružiník.

„Prý jestli bychom si mohli psát.“ Flora to řekla jakoby nic, ale Mhairi věděla, že se to rovná zemětřesení. Ostrůvky občas navštívili bohatí pohlední cizinci a ona a její kamarádky byly ve věku, kdy je pohled na ně těšil. Ale bez ohledu na to, jak hezčí nebo galantní ti muži byli, nakonec vždycky nastoupili na palubu lodi, zase odpluli, a než se vrátili domů, na koketování s hezkou dívkou z divokého ostrova už zapomněli. Pamatovala si, že jako malá holčička slyšela vyprávět jednoho z námořníků, umístěných sem během Velké války, že na pevnině jsou děvčata ze St. Kildy považována skoro za mořské panny nebo bájně selkie – pozoruhodné krásky, ale příliš vzdálené na to, aby mohly být skutečné. Flořin půvab byl výjimečný a Mhairi nepochybovala o tom, že by člověk mohl obeplout celý svět a nepotkat tak úchvatnou tvář. Ale stejně nikdo nikdy nenapsal.

Až dosud.

Mhairi se dívala na moře, nelíbilo se jí, co cítí. Měla milou, laskavou povahu – všichni říkali, jak je obětavá –, tak proč by měla závidět kamarádce štěstí? Jenže záviděla. Připadalo jí to zkažené a zahořklé stejně jako pach shnilé smradlavé velryby, až se zhrozila.

„Líbí se ti,“ řekla tiše, když došly ke břehu a dívaly se na inkoustovou vodu. V zálivu se houpala světla jako spadlé hvězdy, muži – a Effie – pracovali na mrtvole velryby, rychle ji kuchali v přibývajícím moři.

„Je to džentlmen. Povídal si se mnou. Většina po mně jenom pokukuje.“

„On po tobě pokukoval taky.“ Mhairi si prohlížela kamarádčin profil – dlouhé černé vlasy, povlávající ve večerním vánku, plné rty a rovný nos, hezky klenuté obočí nad okouzlujícíma zelenýma očima.

„Jo. Ale mluvil se mnou. A teď mi napsal.“

Mhairi polkla. Na ni se nikdy nikdo nedíval, ne takhle. Tváře měla moc červené, vlasy moc zářivé, boky moc oblé, ruce moc hrubé. „Co ještě ti napsal?“

„Něco o svém životě – že je obchodník, ale srdcem badatel. Jeho otec byl průmyslník.“

„Co je to?“

„Nevím,“ pokrčila Flora rameny. „Má mladší sestru a synovce a neteře. Žije v Glasgowě, když zrovna necestuje.“

„A nad čím bádá?“

„To nepsal. Mám se ho zeptat, až mu budu psát?“

„Ty mu odepíšeš?“

„Nebo je to pitomá otázka? Aby si o mně nemyslel, že jsem nějaký prosfáček.“

„To je to poslední, co bys byla,“ zasmála se Mhairi. Její matka říkala kamarádce „koketa“, protože Flora brzy zjistila, že je díky své kráse jiná, výjimečná a vzácná. A naučila se ji využívat, kupříkladu se vyhýbat povinností nebo pastoremův rákosce.

„Chci, aby si o mně myslel jen to dobré.“

Mhairi zaznamenala v jejím hlase nezvyklé pochybnosti a to ji obměkčilo. „Co jiného by si o tobě mohl myslet?“

Slunce už klesalo za horský hřeben na západě, trochu se zachvěla, jak jí chladný vzduch olízl kůži. Obrátila se k Floře, která se instinktivně naklonila a rozsvítila lampu. Byla úchvatně krásná, i když si to neuvědomovala.

Effie a muži skončili s prací a mířili zpátky, loď se blížila, ve světle se začínaly matně rýsovat tváře, k dívkám dolehlo vrzání vesel v držácích. Mhairi položila lampu a vykasala si sukňě, odhalila nohy. Za nimi se už ozývaly kroky a mumlání hlasů. Na pláž se scházeli další, aby pomohli. Norman Ferguson a Donald McKinnon vyskočili z loďky první, stáli po stehna ve vodě, pomáhali loď táhnout ke břehu, přidržovali příď ve vlnách, zatímco Hamish Gillies a Effie už začali podávat těžká vědra.

Mhairi se přebrodiva na mělčinu, vzala první vědro, podala ho za sebe Floře a ta zase Mary McKinnonové. Mhairi věděla, že se nemá dívat na ty velké kusy růžově se lesknoucího kluzkého masa, ze kterého prosakovala krev. Flora si takový pozor nedala, nakoukla dovnitř a vyjekla. Když bylo všechno vyloženo, muži vyskočili a táhli loď na břeh. Faktor se vylodil jako poslední, dostal se na souš jen několika kroky. Na rozdíl od ostrovanů nebyl zvyklý chodit bosky, kameny ho řezaly do nohou a muži a Effie se šklebili.

„Bylo tam toho hodně?“ volala Lorna MacDonaldová a běžela k nim. Byla to jejich ošetřovatelka, právě převázala Starému Finovi nohu.

„Jo, nebylo to zlý,“ odpověděl Hamish Gillies, sklonil se a prohlížel vědra. „Na to, že už byla napůl pod vodou, když jsme se k ní dostali.“

„Máma chce nějakou šlichtu pro psy,“ řekla Mhairi svému nejstaršímu bratrovi.

„Jo, to máme,“ odpověděl Angus a podal jí kbelík s vykuchanými vnitřnostmi. Mhairi udělala tu chybu, že se do něj podívala, a žaludek se jí zkroutil.

„To je puch,“ zašklebila se a přioplácla si ruku na pusku a na nos. „Obyčejně to tak nesmrdí.“

„Ne, to nesmrdí maso. To ten černý sajrajt, co chtěl vzít faktor,“ zabručel Norman Ferguson a střelil po dotyčném temným pohledem.

„Černý sajrajt...?“

„Střeva,“ zabručel Norman.

Flora si přikryla pusou, když k ní doputoval kbelík s tím odporným „sajrajtem“. Mhairi cítila, jak jí slzí oči. Nic takového ještě nikdy necítila – bylo to slané, ale páchlo to i po tabáku, výkalech, plesnivém starém papíru, čpavém zkyslém mléce. Trochu jako pláž při odlivu... nedokázala to přesně zařadit.

„Proč jste to sakra bral?“ Flora zalapala po dechu, zkřivila hezoučký obličej a musela se odvrátit. „Proboha, to je děs!“

„Ten černý sajrajt, jak tomu říkáte,“ pronesl faktor nedůtklivě, nedotčený dívčinou reakcí, „je ve skutečnosti známý lék na dnu.“

„Na dnu?“

„Ano a má ubohá matka jí velice trpí.“

„Co je to dna?“ chtěla vědět Mhairi.

„Neříká se jí nemoc boháčů?“ zeptal se Donald McKinnon s přimhouřenýma očima, zjevně s tíživou situací matky Franka Mathiesona nesoucítit.

„Ano,“ potvrdila Lorna.

„Je to dna a je velmi bolestivá,“ řekl faktor odměřeně. On a Donald McKinnon se ještě nevzpamatovali z nedávné urputné hádky nad cenou, kterou jim měl zaplatit za černé peří papuchalků.

„A jak to pomůže?“ Flora se šklebila a držela si nos. „Neříkejte mi, že na to budete muset sahat.“

Frank Mathieson se usmál. „Víc než to, slečno MacQueenová, je třeba to sníst.“

„Sníst?“ Flora se zatvářila tak zděšeně, že se faktor rozesmál.

„Jistě. Ale bude trvat rok, než se to připraví.“ Rozhlédl se po zmatených tvářích. Nikdo z nich nic takového ještě neviděl. Povzdechl si, jako by ho jejich neznalost unavovala. „Se správnou péčí – neustálým vystavováním slunci a moři – ta hmota ztverdne a zbledne, někdy úplně zbledlá. Teprve pak se dá nakrájet na úzké proužky a nastrouhat do jídla.“

Flora vypadala, že se pozvrací. „A tohle chcete udělat?“

„Ano. Ale nejprve potřebuji někoho, kdo mi s tím pomůže. Někdo o to musí za mě každý den pečovat, protože se vrátím až na jaře. V tomhle stavu to nemohu převážet. Nejprve to musí ztvdnout. Kdo mi pomůže?“ Rozhlédl se po shromážděné skupině, ale nikdo neměl v úmyslu prokazovat mu službičky, jen tam stáli a mlčeli. Viděl pohrdavé pohledy Donalda a Normana, skepsi v Hamishových očích. Co je jim po tom, že faktorovu matku trápí nemoc boháčů? Oni sami mají mnohem tvrdší život.

Podíval se na Effie, ale i ona se mračila. „No, vidím, že na vaši dobrotu apelovat nemůžu. Co kdybych vám za to tedy zaplatil? Jeden šilink?“

Po těch slovech Effie vystřelila ruku vzhůru. „Já to udělám,“ hlásila se rychle. Před třemi lety zemřel její bratr John a otec byl moc starý na to, aby šplhal po provazech za ptáky, takže bylo na ní, aby oba uživila. Ostatní vesničané pomáhali, jak se dalo, ale Effie byla hrdá a milosrdenství nepřijímala, prala se jako kočka o každé mužské privilegium, což jí ztěžovalo život. Ale tohle jí nikdo neupíral. Nebylo nic nepatřičného na tom, aby takovou práci dělala dívka.

Faktor zavrtěl hlavou, i když se na ni ještě před chvílí díval s nadějí. „Ne.“

„Ne?“ vydechla překvapeně.

„Vy máte dost práce, slečno Gilliesová, máte přece ty povinnosti navíc s býkem, ne?“

„Ale stejně bych –“

„Ne. Nebylo by spravedlivé vůči vašim sousedům, kdybyste si všechny laskavosti urvala pro sebe.“

Laskavosti? Mhairi si nevěřičně odfrkla, ale zdálo se, že to neslyšel. Viděla v kamarádčině tváři rozhořčení, oči jí modře plály.

„Není to těžká práce, ale uznávám, že může být protivná kvůli tomu pachu, a proto jsem taky ochoten zaplatit.“ Faktor přešel pohledem po jejich tvářích. „Slečno MacQueenová?“

Chce si s nimi hrát? Baví se na cizí účet. Flora jen povytáhla obočí. „Moje matka by nedovolila, aby se něco takového ocitlo poblíž našeho domu,“ řekla tvrdě, ale nikdo nebyl na pochybách, že to není její matka, komu by to vadilo nejvíc.

„Slečno MacKinnonová, a co vy?“ Faktorův dychtivý pohled najednou přistál na Mhairi. „Nechtěla byste si vydělat peníze navíc pro vaši početnou rodinu? Nebo to mám dohodnout s vaším otcem a strhneme to z renty? Vy sama samozřejmě peníze nevyužijete.“

Mhairi se nadechla. Zachytila Effiin pohled a viděla v něm zradu – ale copak za to může? Pravda, Effie sama živila sebe i otce, ale Mhairin otec musel krmit jedenáct krků a cokoli, co by mu to břemeno ulehčilo... Jednou pozdě večer slyšela, jak se rodiče baví, když si mysleli, že všechny děti spí. Nikdy neměli ničeho nadbytek, ale poslední dobou bylo těžké zajistit i jen dostatek.

„Vezmi to, Mhar!“ pobídl ji drsně Angus, když váhala.

Přikývla s pohledem upřeným k zemi.

„Dobře, takže je to domluveno.“ Faktor zvedl problematický kbelík a s úsměvem do něj pohlédl. „Přinesu vám to, slečno MacKinnonová, a ukážu vám, co s tím dělat. Vaši rodiče vám jistě budou vděční.“

Angus k ní zamračeně přistoupil a podal jí další kbelík. Byl vysoký a dobře stavěný, s velkými dlaněmi a hustými vousy, které by seděly k muži o deset let staršímu. Bratrovi pořád ještě nevadilo využívat svou fyzickou převahu, aby ji zastrašil, když se mu zdálo, že je to třeba. „Nad čím jsi dumala?“ obul se do ní. „Jestli se otec dozví, žeš málem odmítla šilink...“

„Neodmítla. To bych neudělala.“

„Ale trvalo ti, než ses rozhodla. Jsi moc nafrněná na takovou práci, co?“

Effie ji minula se dvěma vědry, která vypadala, jako by vážila víc než ona, a Mhairi věděla, že i ona se na ni zlobí.

Viděla, jak Angus vyprovází pohledem její vílí kamarádku po pláži. „Šilink stejně není tolik, aby to pomohlo,“ řekla popuzeně. „Kromě toho, pokud chceš vážně tátovi pomoci, najdi si ženu. Ale myslím, že tahle to nebude. Effie je na takové jako ty moc chytrá.“

„No jo, a taky má řůru jiných možností, co?“

„Vždycky je nějaká možnost.“

„Vážně?“ Přimhouřil oči a popošel o krok k ní, stejný násilník, jako když býval kluk. „A co ty? Kdo si vezme tebe, Mhar? Nebo budeš naše stará panna? Protože nevidím, že bys dostávala nějaké dopisy.“

Polkla, když mu v očích viděla jeho domýšlivé vítězství. Její nejstarší bratr stejně jako v dětství přesně věděl, jak udeřit pod pás. Ona nikdy nezaujme nápadníka zpoza moře jako Flora. Je moc obyčejná na velký milostný příběh.

Oba jsou moc obyčejní.

Otočil se na bosé patě a vykročil po pláži. Mlčky šla za ním.

Z domků svítila světla, ozařovala celou ulici, ale proplouvajícím lodím prozrazovala jen pár známek života, když se noc snesla na ostrov jako černý rubáš. Měsíc už vycházel, vlny tiše šelestily a někde v hedvábných hlubinách se dávno mrtvá velryba konečně pokojně odebrala na místo svého posledního odpočinku.

Druhá kapitola

Mhairi probudil deštík pleskající do skla, obzor v úzkém ústí zálivu byl zamlžený. Zhoršení počasí naznačovalo, že podzim je na cestě – letos brzy, ale déšť aspoň konečně smyl ten čpavý pach velrybiny. Viděla, že ptáci už krvežíznivě nekrouží kolem bóje. Velrybáři nebudou mít radost, až se vrátí a zjistí, že jejich vzácný poklad pukl a klesl na dno moře.

Zvedla se z úzkého lůžka, přehodila si přes noční košili pleťový šál, dlouhé vlasy měla spletené do volného copu. Mladší bratři a sestry pořád ještě tvrdě spali, popotahovali a fňukali z divokých snů, tu a tam zaškubali rukama a nohama. V místnosti bylo dusno a zatuchlo.

„Nejvyšší čas vstát,“ řekla jim tiše, věděla, jak drsné bude ráno pro ta malá rostoucí tělíčka. Když procházela kolem postele, pohladila nejbližší pár nohou, patřil Zrzce Annie. Dítě sebou cuklo, jako by do něj šfouchla pohrabáčem.

Mhairi vešla do světnice a slyšela, že matka už dává hrnce na sporák a oškrabává lopatkou mřížku.

„Dobré ráno,“ zabručela a podívala se otevřenými dveřmi ven. Viděla Starého Fina, jak se šine dolů na svůj pozemek, jde nasbírat čerstvé chaluhy, protože byl odliv. Ve vlhkém vzduchu se jí tenká noční košile lepila k tělu, přitáhla si šál blíž.

„Už jsou vzhůru?“ zeptala se matka a ani nevzhledla, nakládala placky na plotýnku.

„Jo.“ Mhairi ji obešla a nalila oběma po hrnku slabého čaje, který se hřál na sporáku.

„Dík.“

Zastavila se ve dveřích a vyhlížela do zálivu. Vždycky si vychutnávala tyhle první klidné chvílky dne, kdy se její početná rodina probouzela a po skupinkách se trousila do kuchyně. Veškerý tvrdý jas a syté barvy včerejška se přes noc roztekly a odplavily a zanechaly po sobě zjemnělou krajinu, jaksi nedokončenou, řídká mořská mlha se táhla jako přízrak údolím a smršťovala stěny jejich světa. Mhairi sotva rozeznala faktorův dům nebo skladiště peří na konci ulice, postavy v dálce byly jen šedé skvrny. Hlasy zněly v tuto hodinu ještě tlumeně a po větru se neslo jen bučení krav.

Z myšlenek ji vytrhl jakýsi škrábavý zvuk. Vyšla ven, vzhledla a viděla, že její bratr Fin stojí na hřebeni doškové střechy chléva vzadu. Byl vysoký a vytáhlý, na sobě měl hnědé vlněné kalhoty a pracovní košili, byl bosý, paže natažené, chystal se chytit vřesový provaz, stočený v otcových rukou.

Zima nadejde, než se nadějí, a opravám se nevyhnou, mají-li přečkat bouře. Vítr tady uměl být obzvlášť krutý, hnal se ze svahů tak rychle, že zvedal kameny na pláži a rval střechy, často se stalo, že vesničané byli ještě pár dní nato hluší. MacLeod splnil svou povinnost lairda a nechal na zinkové střechy nových domů – postavených před čtyřiceti lety – upevnit kovové svorky, ale staré černé domky a chlévy byly ponechány svému osudu. Některým rodinám to možná nevadilo, ale MacKinnoové potřebovali mít všechny prostory obyvatelné. Dívala se, jak Fin chytá provaz, obkročmo stojí na hřebeni střechy a začíná

ho přitloukat přes starou rybářskou síť. Bude jim muset vystačit aspoň tuto zimu, protože žádost o nové došky nepadla u faktora na úrodnou půdu.

Vrátila se dovnitř. Na sporáku bublala kaše, matka obracela placky a kvílení z ložnice svědčilo o tom, že sourozenci jsou už vzhůru. Hrnc, naplněný včera z potoka, visel na řetězech nad ohněm, voda začínala bublat, připravená na deky, které Mhairi brzy stáhne z postelí.

Dveře ložnice se otevřely, dovnitř se vpotáceli Prcek Murran a Alasdair, oči oteklé spánkem. Alasdair se hned natáhl po placce chladnoucí po straně.

„Ruce pryč!“ okřikla ho matka a zlehka ho plácla. „Nejdřív umýt ruce a obličej.“ Ukázala na vědro v rohu, ani se tam nepodívala. Miminko se rozplakalo, Mhairi k němu došla a vytáhla ho ze spodní zásuvky, přitiskla si ho k sobě a políbila ho na temeno.

„Dneska budeme barvit první dávku látky,“ oznámila jí matka, vzala jí dítě z náruče a ustoupila, aby se Mhairi mohla ujmout přípravy snídaně. „Takže přines nějaký lišejník, až se všichni najedí.“

Mhairi přikývla a matka zašla do ložnice dítě nakojit.

Alasdair se suchýma, neumytýma rukama zase natáhl pro placku. „E-eee,“ houkla Mhairi a ukázala mu na vědro jako předtím matka. „Čisté ruce. Čisté srdce.“

Odběhl a ona si všimla, že má na lokti svetrů velkou díru. Záplata je lepší než díra, říkala vždycky matka, ale tahle díra byla na záplatování moc velká – bude třeba rukáv vypárat a uplést ho znova. Začala nandávat kaši do oprýskaných kameninových misek, voda v hrnci pomalu vřela – nejvyšší čas stáhnout deky – a nový den začal stejně jako jiné.

Když se vesničané shromáždili u mola, vítr se zklidnil, vrcholky hor odřízly husté mraky a ovce nespokojeně bečely ve svých těžkých kožiších. Mhairi stála vedle svých kamarádek a svědomitě mávala faktorovi, kterého odváželi na parník majitele ostrova, nyní obtížený jejich každoročními rentami. V nákladním prostoru spočívaly štučky tvídu, jutové pytle plné peří připraveného na nacpání polštářů a matrací, soudky oleje buřňáků byly pevně zajištěny proti houpání severního Atlantiku, pletené vlněné oděvy poskládány. Všichni splnili své závazky, ale když si s ním muži potřásali rukou, Frank Mathieson s přísným a zklamaným výrazem utrousil „jen tak tak“. Flora jí špitla, že většina těch, kdo se ho dostavili vyprovodit, se jen přišla na vlastní oči přesvědčit, že opravdu odjíždí.

„Spánembohem,“ utrousil Norman Ferguson tvrdým tónem, když si zase nasadil na hlavu látkovou čepici a tlačil se davem pryč, pořád na očích faktorovi. Bylo to úmyslné a vzdorné poslední rýpnutí. Teď od něj budou mít pokoj až do jara, nejdřív ho mohou čekat na konci dubna. Mathiesonův odjezd vždycky znamenal oficiální začátek izolace. Možná to nebude dnes ani zítra ani pozítří, ale už brzy – kdykoli – se vítr změní, vlny se zvednou a jejich svět se scvrkne na tuhle dvoumílovou skálu. Žádní návštěvníci už nebudou připlouvat šalupami a jachtami, jen velrybáři a rybáři lovící v nejhlubších a nejdrsnějších vodách, a to byla vždycky drsná, neomalená sebranka.

Ta chvíle odjezdu byla vždycky dvousečný meč. Faktora nikdo rád neměl, ale i když jednou rukou bral, jako při této návštěvě, pak druhou dával, a při svém návratu jim přiveze, co si přes zimu vyžádají. Přestože ho tady nechťeli, zároveň ho tu *nechtěli nemít*, protože samotné jejich přežití neustále viselo na vlásku. Minulá zima byla zvlášť drsná a dlouhá, celé týdny

sněhu a vichřic jim ničily skromnou úrodu, až nezbylo než vyslat volání o pomoc kildskou poštovní lodí, která dorazila ke břehům ostrova Benbecula o pět dní později. Proplouvající rybářská loď jim pak dopravila nouzovou zásobu ovsu a brambor. Na čas se teď faktora zbavili, s radostí sledovali, jak mizí v kalném objetí mlhy, stejně však budou vděční, až se za osm měsíců jeho šalupa vynoří zpoza mysu Dùn.

„Co přijde s větrem, odejde s vodou,“ zabručela Flora. Dosud byla napjatá, ale teď se její postoj uvolnil, jak se loďka ztrácela, než zmizí docela.

„Blíží se bouře,“ ozvala se za nimi Jayne Fergusonová, jako by větila ve vzduchu. Mhairi si ani neuvědomila, že tam je. Obrátila tvář k nebi a nechala se na chvíli skrápět mrholením, poslouchala ptáky a vítr.

„Tak doufejme, že ho zastihne,“ usmála se chladně Flora, otočila se na patě a zavířila dlouhou sukní kolem nohou, jako by se chystala pustit do tance. „A bude s ním házet, jako by s ním křepčil ďábel.“

Všichni se obrátili zpátky k vesnici. Všichni až na jednu osobu.

„Jdeš, Eff?“ zeptala se Mhairi a položila kamarádce ruku na drobné rameno, viděla, jak zírá do mlhy, jako by loď vyzývala, aby se znovu objevila.

„Co?“ Effie se na ni podívala prázdným pohledem, myšlenky se jí toulaly bůhvídkde. „Jo.“

„Neboj. Máme od něj pokoj na osm měsíců,“ usmála se Mhairi, zavěsila se do Effie a přitiskla se k ní. „Dohodli jste se na snížení renty?“

Effie zavrtěla hlavou. „Tvrdí, že desátek zůstává stejný bez ohledu na počet nájemníků.“

Mhairi se zhrozila. „To že řekl?“

Effie jen pokrčila rameny, ale tvář měla ztrhanou a v tomhle pochmurném počasí vypadala promrzlá. Už to byla tři léta, co její bratr John zahynul při lezeckém neštěstí, a sedmnáctiletá Effie teď byla ve stejném věku jako on, když „přešel přes sráz“. Každý den musela bojovat, aby si směla vydělávat za stejných podmínek jako muži – dělat to, co se považovalo za „mužské“ práce, lozit po skalách, rybařit, trhat ovčím vlnu a tkát –, aby uchránila svého starého tátu před nedůstojným osudem, kdy by zůstal odkázaný na milosrdenství sousedů.

„To je mi líto.“

„No nic. Až na jaře přiletí terejové, chytím jich pár navíc.“ Effie to řekla ledabyle, ale každoroční lov na Stac Lee – mořské skalní věži, která ležela mezi Hirtou, na níž se nacházeli, a ostrovem Boreray o pět mil východně dál – byla nebezpečná výprava, vyžadovala skok z lodi na vlhkou skálu a zachytit se upevněného provazu. Ještě žádná žena se o to nikdy dřív nesměla pokusit.

Flora, jdoucí hned před nimi, se odtrhla od hovoru s Jayne a obrátila se k nim, šla bujarým krokem pozpátku. Zdálo se, že s každým záběrem vesla, které odnášelo faktora pryč, se jí zlepšovala nálada. A Mhairi věděla, čím to je.

„Takže jsi mu odepsala?“ zeptala se zlehka, zatímco Flora za chůze utrhla stéblo, nepřítomně si ho vložila mezi dlaně a zatroubila veselou melodií. Hned toho ale nechala.

„Odepsala,“ rozzářila se a vychutnávala si triumf té prosté odpovědi. Možná uběhnou celé týdny, než tu zakotví další rybářská loď a bude možno vypravit další poštu. Ale Flora vtrhla na poštovní úřad, právě když Mhairi s otcem zavírali vak a chystali zásilky k odeslání na pevninu spolu s faktorem. Očividně ji zarazilo, když tam našla i pana Mathiesona, jak se

zaujatě baví s Mhairíným otcem, a její ztuhlý postoj přitáhl pozornost k dopisu, který třímala v ruce. Faktor se ho chopil a významně přečetl nahlas jméno pana Callaghana, když obálku podával Mhairínu otcí.

„Vy si namlouváte urozeného džentlmena, slečno MacQueenová?“ popíchl ji. Netušil, že uhodil hřebíček na hlavičku, a z jeho pobavení nad tou představou Floře zhořkla nálada. Ale teď už byl pryč a dopis odplul s ním. Pan Callaghan – James – dostane odpověď dřív, než mohl doufat.

„A co jsi mu napsala?“

„Komu?“ nechápala Effie, tvářila se zmateně.

„Panu Callaghanovi, který tu byl minulý měsíc.“

Effie zalapala po dechu a vykulila oči, když si vybavila dobře oblečeného návštěvníka. „On ti napsal?“

Flora se široce usmála. „Ano. A já mu odpověděla na všechno, na co se mě ptal.“

„Na co se ptal?“ vyzvídala Mhairi.

„Mhairi, neřekl ti někdy táta, že dopisy jsou soukromá záležitost?“ ušklíbla se Flora, neobvykle tajnůstkářská, když slyšela zvědavost v hlasech kamarádek.

„Floro!“ pobídla ji Mhairi netrpělivě.

Dívka se rozesmála, nadšená jejich zaujetím. „No dobře. Řeknu vám jednu tu otázku,“ povzdechla si a sjela pohledem k horám zahaleným v mracích. „Ptal se mě, jakou věc bych si přála z pevniny.“

Mhairi připadalo, jako by jí někdo zmáčkl srdce. Věděla moc dobře, co si Flora přeje. Nový život tam. Ona sama a Effie byly oddané téhle skále, ale Flora už od dětství připomínala tropického ptáčka, kterého sem zanesl vítr a který se chce zoufale vrátit do svého pravého domova.